

ИЛЮСТРАЦИЯ ИЗИВЪДЪ

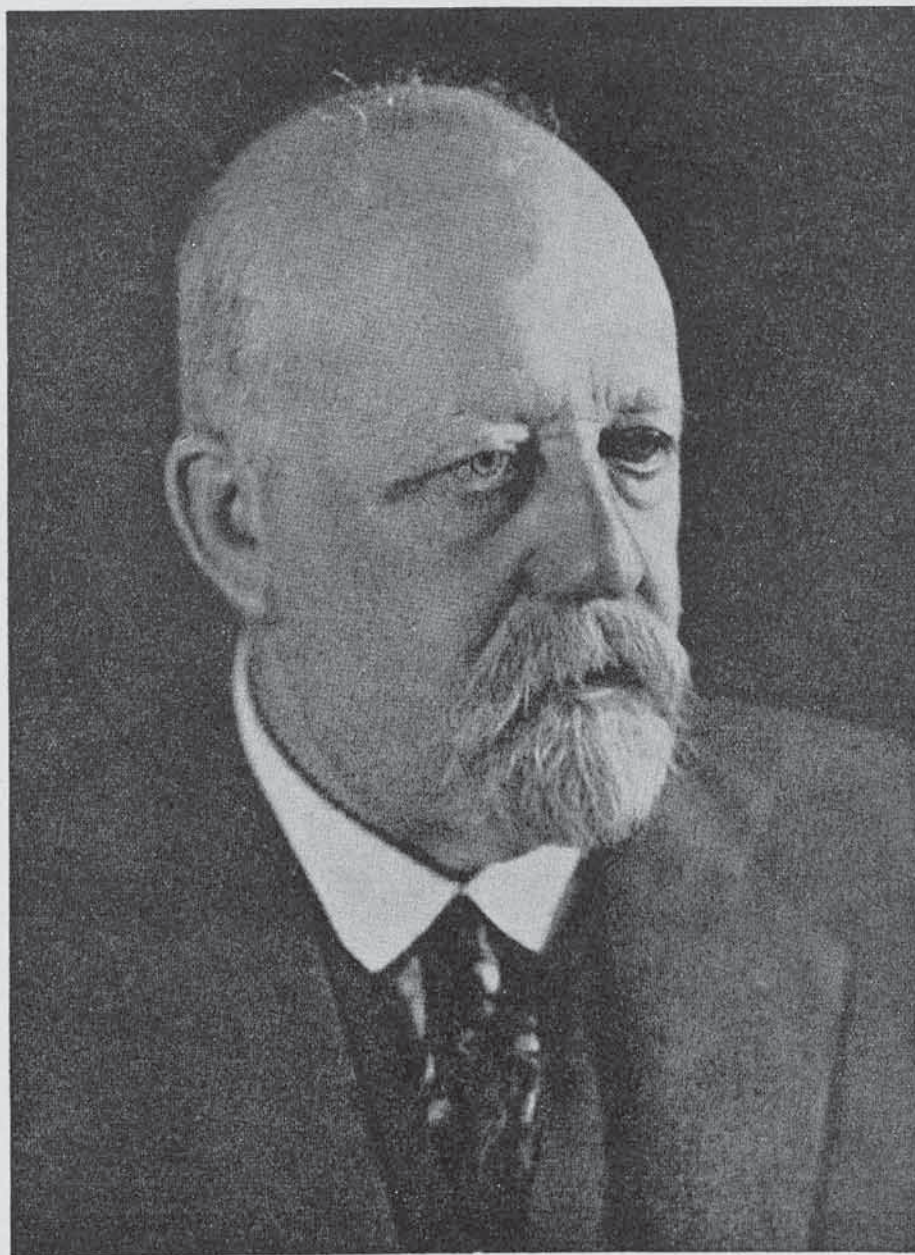
Урежда: РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

Редакция и администрация: ул. „Солунъ“ № 54, телеф. 19-32

Годишенъ абонаментъ за Царството — 120 лв., за Европа — 200 лв., за Америка — 2 долара. Отдѣлень брой 15 лв.

Единъ именитъ юбиляръ

(По случай 70 години отъ рождението и 50 годишната учена дейность на г. проф. Д-ръ Л. Милетичъ)

Л. Милетичъ

Подвигът на Мара Бунева

Подвигът на Мара Бунева е великъ по замисълъ, геройски по изпълнение и саможертва и чутовенъ по своя ефектъ между поробенитѣ и далечъ въ чужбина. Мара Бунева — младата тетовчанка, бѣ израстнала въ политѣ на грандиозния Шаръ, при

шумния Вардаръ. Тя бѣ закърмена съ млѣкото на майка българка, която отъ люлката ѝ разправяла за великото дѣло на Кирила Пейчиновича, за подвизитѣ на стари и млади за запазването на българското име и честь и на българската речъ отъ похи-

Мара Бунева

по случай шестъ години отъ героичния ѝ подвигъ и саможертва.

тителя. Когато Мара Бунева порастна, видѣ, че Родината ѝ Македония, макаръ и подъ турско иго, съ голѣми усилия бѣ напреднала въ духовно отношение. Въ цѣла Македония нѣмаше селище, малко или гокѣмо, безъ училище и черква, Тя виждаше, че на всѣкжде изъ страдалната ѝ Родина се носѣше бунтовната пѣсень на българина.

Дойде време, когато българското племе реши съ върховни усилия да сломи тежкото робство. Сърби и гърци въ сюзъ, обаче, не позволиха на тоя бъл-

гаринъ да се радва на своитѣ усилия за свобода. Македония по Букурецкия миръ бѣ заграбена, подѣлена между новитѣ поробители — сърби и гърци.

Настаха страшни времена. Сърбитѣ още въ първо време изпъдиха всичко будно — учители, свещеници и пр.

Така Мара Бунева бѣ принудена, поради тежкитѣ политически условия, да напустне роденъ кжтъ, бащино огнище, да се раздѣли съ свои близки и познати и да дойде тукъ въ България. Като бе-

жанка тя не престана да се интересува отъ съдбата на брата робъ. Нейното сърдце бѣ съкрушено отъ страшнитѣ злодейства, вършени отъ сръбската власт надъ българското население. Една прекрасна сутринь, тя реши да се върне при своитѣ близки въ Тетово и Скопие, за да сподѣля съ тѣхъ тежката съдба на робъ и тежнениа за свобода.

Въ Скопие Мара Бунева видѣ, че вече не се позволява българска речъ, — нѣмаше български училища и черкви. Всѣки, който си позволи да говори на български, се смѣта за престѣпникъ и се хвърля въ затворъ. Тя видѣ затворитѣ пълни съ студенти, стари и млади, граждани и селяни. Това всичко подействува съкрушително върху нейното отзивчиво сърдце. Въ душата ѝ силно заговори чувството на любовъ за Родината и чувството на мъсть срещу похитителя на свободата.

Единъ прекрасенъ день, на 13 януарий 1928 г., Мара Бунева съ револверъ въ ржка напада Прелича край Вардара, убива го и при самозастрелването си, казва: „Азъ обичамъ, обичамъ своето Отечество“.

Преличъ бѣ единъ отъ потиснитѣ на народа ни. Съ убийството на Прелича тя високо заяви, че протестира отъ името на своя народъ противъ страшното и непоносимо сръбско иго.

Горда по духъ, Мара Бунева има сила да надвие живота и смъртта. Споменътъ за дѣлото ѝ ще се носи отъ уста на уста между младитѣ и ще имъ служи за импулсъ и назидание, какъ се умира за родъ и родина.

Мара Бунева отдавна не е между живитѣ, но духътъ ѝ победи живота, победи и смъртта.

Вѣчна паметъ на голѣмата македонска героиня!

Л. Томовъ.